

ΚΛΕΒΟΝΤΑΣ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Είναι πλέον γνωστό σε όλους μας πως η παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού αποτελεί δυστυχώς πραγματικότητα και δεν είναι σημερινό φαινόμενο. Πριν κάποιες μέρες έγινε γνωστή η απόφαση του Προέδρου του Χαμογελου Του Παιδιού, Κώστα Γιαννοπουλου να κλείσει η δομή που στεγάζει δεκατέσσερα παιδιά, διαφόρων ηλικιών, στην περιοχή Χαμηλή Μαγουλάδων στην Κέρκυρα. Η απόφαση που πάρθηκε να κλείσει το Χαμόγελο Του Παιδιού ήταν κυρίως για οικονομικούς λόγους αλλά και για τον λόγο ότι η εν λόγω δομή δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που όριζε η κυβέρνηση. Το χρονικό διάστημα στο οποίο τα παιδιά αναγκάζονται να εγκαταλείψουν το μοναδικό τους σπίτι είναι ελάχιστος, μην αφήνοντας έτσι μεγάλα περιθώρια αντίδρασης. Ωστόσο μέχρι και σήμερα 19/12/22, έχουν γίνει αρκετες δράσεις με στόχο την αποτροπή του κλεισίματος της μονάδας.

Ως μαθητές, κατανοούμε πως οι υποδομες στις οποίες αυτά τα παιδιά κατοικούν δεν είναι οι κατάλληλες, και θεωρούμε άδικο, οι συμμαθητές και οι φίλοι μας να ζουν σε τέτοιες συνθήκες. Ωστόσο, η τοπική κοινότητα αλλά και τα σχολεία όχι μόνο του Βόρειου συγκροτήματος αλλά και όλης της Κέρκυρας θα μπορούσαν να κάνουν διάφορες δράσεις για να βοηθήσουν στην ανακατασκευή των δομών αυτών.

Κανείς ποτέ δεν σκέφτηκε ή μάλλον δεν ενδιαφέρθηκε για την ψυχολογία των παιδιών αυτών. Πρωτίστως, χάνουν την ασφάλεια τους, το σπίτι τους, τους φίλους, τους συμμαθητές τους, τις οικογένειες τους...την καθημερινότητα τους. Για ακόμα μια φορά χάνονται, ξαναζουν μια ζωή που πραγματικά πίστευαν πως δεν θα ξαναζήσουν. Πως να νιώθουν άραγε που καταστρέφονται όλοι εκείνοι οι δεσμοί που τόσα χρόνια προσπαθούσαν να δημιουργήσουν και τώρα ξαφνικά θα βρεθούν σε ένα άγνωστο περιβάλλον, με ξένους, και θα χρειαστεί να καταβάλουν ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια για να ενταχθούν για ακόμη μια φορά; Ο κόσμος, έχει αγκαλιάσει τα παιδιά αυτά σαν δικά του και τα έχει στηρίξει με όλους εκείνους τους τρόπους που μπορεί να στηριχθεί ένα παιδί. Δεν είναι δικαιο να μεταφέρονται, πόσο μάλλον χωρίς την θέλησή τους. Να αφήσουν πίσω μια ζωή που είχαν χτίσει με κόπο. Να τους ζητείται απλώς να ξεχάσουν ο,τι είχαν; ΑΝΕΠΙΤΡΕΠΤΟ! Είναι αισχρό η ίδια η κοινωνία να παίρνει πίσω την ζωή που τους έδωσε. Κάθε παιδί χρειάζεται θαλπωρή, αγάπη και αλληλεγγύη, όχι αδιαφορία, απαξίωση και παραμέληση. Βρίσκεται στην σημαντικότερη περίοδο της ζωής του, που αλλάζει, ωριμάζει, καλλιεργεί τη σκέψη του, αρχίζει σιγά σιγά να μαθαίνει να κρίνει, δημιουργεί φιλίες. Φιλίες που πλέον δεν γνωρίζει αν θα καταφέρει να ξανα συναντήσει ποτέ.

Σαν έφηβοι και σαν παιδιά, υποστηρίζουμε το ένα το άλλο χωρίς συμφέροντα και ενεργούμε με βάση τον αυθορμητισμό, το συναίσθημα και αυτό που το εφηβικό μυαλό θεωρεί και κρίνει σωστό. Θεωρούμε λοιπόν, πως το να στερήσει κανείς το χαμόγελο των δεκατέσσερα αυτών παιδιών είναι σαν να τους κλέβει τα όνειρα, τις ελπίδες, την αγάπη και την συντροφικότητα που δημιουργήθηκε μέσα στο Χαμόγελο. Και όλα αυτά μόνο λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα. Μια γιορτή που η οικογένεια συγκεντρώνεται, περνάει ποιοτικό χρόνο μαζί, μιλάει, γελάει, τραγουδάει, χορεύει, παίζει. Μια γιορτή που όλα είναι μαγικά, που κανείς μα κανείς δεν πρέπει να την περνάει μόνος του. Είναι στενάχωρο όλα αυτά τα παιδάκια να γνωρίζουν οτι αργά ή γρήγορα θα χρειαστεί να αποχαιρετήσουν όλους εκείνους που τους έκαναν τα Χριστούγεννα μαγικά. Γιατι γι'αυτα, Χριστούγεννα ήταν κάθε μέρα που περνούσαν γνωρίζοντας αρκετά καλά πως <<Το Χαμόγελο Του Παιδιού>> θα είναι πάντα η οικογένεια που θα τα αγκαλιάζει και θα τους παρέχει όλα εκείνα τα εφόδια που μέχρι κάποια ηλικία στερήθηκαν. Όλοι ήταν μια οικογένεια. Ο ένας ζούσε για τον άλλον. Είναι περιττό να πάμε πίσω το χρόνο και να θυμηθούμε τον λόγο που ιδρύθηκε το <<Το Χαμόγελο Του Παιδιού>>. Τι θα έλεγε άραγε σήμερα, ο τότε μικρός Ανδρέας αν μάθαινε πως κάποια παιδιά θα χάσουν

την μόνη τους οικογένεια; Που ούτε τα πιο μικρά τους όνειρα δεν θα πραγματοποιηθούν; Πως αναγκάζονται να χάσουν φίλιες; Θα ήταν χαρούμενος για τις αποφάσεις ενός κράτους που προωθεί την ισότητα, την συμπόνια και την αλληλεγγύη;

Ο Ανδρέας ζήτησε όλα τα παιδιά του κόσμου να αποκτήσουν το δικαίωμα να χαμογελούν ευτιχισμένα. Θα χαμογελάνε όμως όλα?

Είναι δύσκολο το κράτος να μπει στην θέση αυτών των παιδιών και να καταλάβει τα συναισθήματα που τα κυριεύουν τις τελευταίες μέρες. Είναι ακόμα πιο δύσκολο να κατανοήσει τις δυσκολίες που βίωσε το καθένα από αυτά. Μαθαίνουμε όλοι σε ένα μοτίβο ζωής που κυριαρχεί η χρησιμοθηρία και λησμονούμε όλους εκείνους που δυσκολεύονται. Που αναζητούν μια αγκαλιά, ένα χέδι, λίγη ζεστασιά. Σαν παιδιά είμαστε μεγαλόψυχα και η καρδιάς μας δεν χωρούν κακία. Δεν μπορούμε όμως να μην αντιδράσουμε όταν φίλοι μας χάνουν τις οικογένειες τους, τα στηριγματα τους, τους φίλους τους. Είναι άδικο. Γνωρίζουμε ότι θα μεταφερθούν σε καινούργιες δομές πιο κατάλληλες. Αλλα τι σημασία έχει, όταν δεν θα έχουν ο ένας τον άλλον; Όταν τα αδέρφια φοβούνται ότι μπορεί να χωριστούν; Τα συμφέροντα είναι πολλά. Η ψυχολογία όμως αυτών των παιδιών καταστρέφεται. Η ζωή τους όλη χάνεται χωρίς δικός τους λάθος. Είναι μέρες γιορτής. Ας προσπαθήσουμε να μεταπεισουμε εκείνους που αποφάσισαν να κλείσουν το Χαμόγελο Του Παιδιού στην Κέρκυρα και όλοι μας να βρούμε μια λύση έτσι ώστε τα παιδιά αυτά να παραμείνουν στον τόπο που μπορούν να ονομάζουν σπίτι.

Γυμνάσιο Με Α.Τ Κασσιόπης